

Mlčím

A ve mně zbudovaný břeh
A stopy dobrého
A stopy zlého

Stejně se smyjí
Do vlídné mísy moře

IV.

Na tomto místě
Není vášeň

Ačkoliv nahotu chrání jen dva malé pruhy látky
A Carlos Alberto je pečlivě vysochán
Z tmavého mramoru

Ve sklenici *Santiago de Cuba*
S drapérií z bílého froté

Můj pokoj je pečlivě uzamčen
Nezrušitelným kódem

V.

Vprostřed noci myslím:

Prostrčit ruce pískem
Na druhou stranu světa

Tam kde svítá

VI.

Protože zde je nutné být cizí
Procházím kolem fronty nespokojených
Baňatých zadnic
Do prostoru čerstvě spařených bělokožců
Kteří na zmrzlinu čekat nemusí

Tady jsem *hola seňorita* která má na taxíka
A večerí krevety za tři platy
V tajné restauraci

Tady jsem neznámá i sobě

VII.

Stočená začernalou rukou
Do mizerného doutníku

Nechám se prodat na ulici
Dalšímu co přijel rybařit
Štíhlé dívky se širokým chřípím

Nechám se zamknout do naditého zavazadla
Odeslat do Prahy přes Paříž
V naději že na celnici

Tohle neprojde

Básníci z internetu – Eva Košínská, Hana Hadincová a Jitka N. Srbová

„Autorka, která se nevyhýbá své ženskosti, její pohled je vnímavý, jazyk prokazuje cit pro jemnou zvukomalbu. Ta je spolu s lyrickou obrazností také nejvýraznějším rysem autorčiny básnické výpovědi: texty plynou v bravuře osedlaného jazyka, který slouží jejímu plánu v celé své barvitosti. Přesto jednotlivé básně nevyznívají samoúčelně či pouze formálně promyšleně. Každý verš prokazuje básnickou zralost a uvážlivost.“ (Jitka N. Srbová)

Hana Hadincová (1973) pracuje v Mladé Boleslavi na železniční vlečce. Básně publikovala a publikuje na literárních serverech Písmák, LiTerra a v almanachu Wagon. Její prvotina *Terra Incognita* (Dryada, 2005) byla v roce 2006 nominována na cenu Magnesia Litera v kategorii Objev roku.

„Když jsem napsala první báseň, věděla jsem, že přijde další. Najednou stála v prostoru a nešlo se jí vyhnout, jen jí čelit. Přišlo jich pak ještě mnoho a mnoho. Průsvitné obaly kolem věcí se stávaly čím dál intenzivnějšími. A jen Slovo je dokázalo alespoň trochu narušit...“

Eva Košínská (1983) žije v Praze. Studuje český jazyk a literaturu a komparatistiku na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Básně publikovala v časopisech *Dobrá adresa* a *Totem*, almanachu *Wagon*, *Antologii české poezie II. 1986–2006* (dybbuk 2007) a sborníku *Poésies de Paris à Prague / Poezie mezi Prahou a Paříží* (Avant-post / Boulevard 2007); přispívá na servery Písmák, LiTerra a Totem. V roce 2008 jí vyšel debut *Solný sloup* (Literární salon).

„Natasha se zdráhá publikovat knižně. Prohlašuje totiž, že dokud se jí nakladatelé neozvou sami, není její poezie dost dobrá; a sama ji nikomu vnucovat nebude. Je to pokora nepředstíraná, ale namísto není. Její poezie přirozeně obsáhne jak jednoduché veršičky ženského lyrického povzdechu, tak poeticky čistá místa o cizince dotující povadlou socialistickou ekonomiku. Přičteme-li závěrečný rezultat o ceně vlastních veršů, můžeme do tisku ihned.“ (Lukáš Novosad)

Jitka „Natasha“ Srbová (1976) žije v Praze a žije se jako reklamní textařka; vystudovala FHS UK. Od roku 2004 je

šéfredaktorkou literárního on-line almanachu Wagon, pravidelně pořádá večery autorského čtení. Jako editorka zpracovala oddíl internetových autorů v *Antologii české poezie II. díl, 1986–2006* (dybbuk, 2007). Vlastní básně publikovala v časopisech *Psí víno* a *Weles* a v almanachu *Stělesnost* (Straky na vrbě, 2006), přispívá na servery Nyx, Písmák, LiTerra a Totem.

Hana Hadincová

měníš mi směr

měníš mi směr
strach z křížovatek
měníš mě
úhlem pohledu
bojím se očí ze zrcátek
co proti sobě nastavená
násobí zmatek
tvář
i jména
ještě se dívám
ještě jdu

loď do tmy má kurs jihovýchod
a bloudí po ní
zvláštní stíny
Bergerac
Achab
ty
a Quijot

loď do tmy má kurs jihovýchod
a oře brázdu
do krajiny

jsou dny
kdy nedohlédnu k věži
jsou noci kdy mi měníš směr
kdy zhasnou světla
na pobřeží
a z vína potmě trnou zuby
a černá voda v podpalubí
si razí cestu
stovkou děr

obratník vrány

nedopluli jsme k Obratníku Vrány

jak křížky na mapách
jsme nepřesní
a malí...

... a svěsil ruce sluncem okousané
spálené od vesel od soli od vlasce
zahodil kompas

Tereza
Botlíková

Lukáš Novosad

stokrát proklínaný
seskočil do písku
a řekl
když se ptali
že ani moře neví co se stane

že žádná z katedrál se nevyrovná lodi

a co je po lásce
když po pevnině chodí?

Eva Košínská

stav nula

myslela jsem na vodu celé dopoledne
ale horko ovládlo veškerý pohyb
až jsem přestala dýchat

sad vysušený k prasknutí. ženy pod stromy
jak ohořelé hrušky. *stav nula*. stav bez tíhy.

čekala jsem na bouřku.
ale žádný hromy nerezonovaly stísněným pokojem.

čekala jsem. zatímco na okně mráz.
zatímco v lednici hlína. Zatímco

vzpomínka na lásku z Itálie narušovala
klidný chod noci...

Jitka N. Srbová

Kubánské moře

I.
Co bych dělala
Kdybys mě pokryl solí
Zpátky odnesl

Co bych dělala?

II.
Mrznu na temeni
Rozmrzám od kotníků
Ponořených do jemného písku

Nebudu žahavou medúzou
Nebudeš-li
Pronikavým větrem v odpoledni

Nebudu
Nebudeš-li
Ostrou skálou

III.
Označím místo svého spočinutí
Kokosovou palmou